

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 14Csp/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120201820
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120201820.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Eduardom Valenčinom v právnej veci žalobcov: v 1. rade F. U., Q.. XX.XX.XXXX, U. R. X, XXX XX R., v 2. rade Z. U.Á., Q.. XX.XX.XXXX, U. R. X, XXX XX R., právne zastúpení: Advokátska Kancelária JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 069 01 Svidník, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 47 258 713, právne zastúpený: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o. so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a primerané finančné zadostučinenie 600 Eur, takto

rozhodol:

I. u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Žiadosti/Zmluve o poskytnutí úveru č. XXXX XXX XXX XXXX zo dňa 21.5.2008 v predtlačenom formulári, v časti C) Kreditná karta, v znení:

„Ďalej žiadam, aby ma spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s., zaradila do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytla mi úverový rámec vo výške 20.000,- Sk a vydala kreditnú kartu na moje meno. Beriem na vedomie, že moja žiadosť o vydanie kreditnej karty bude posudzovaná na základe údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie klasického úveru a priebehu jeho splácania, a že v prípade, že po vyhodnotení aktuálnej situácie nebude možné vyhovieť tejto žiadosti v plnom rozsahu, môže CETELEM SLOVENSKO a.s. zmeniť navrhovanú výšku úverového rámca na ním stanovenú nižšiu výšku. Zaväzujem sa splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 5% mne poskytnutého úverového rámca, ak nebude dohodnuté inak, a to i telefonicky. Súhlasím s platbami uvedenými v časti C1). Termín splatnosti je 10. deň v mesiaci, ak nie je v časti C1) dohodnuté inak, a spôsob splácania je zhodný so zvolenou možnosťou v časti B/.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou,

u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Žiadosti/Zmluva o poskytnutí úveru č. XXXX XXX XXX XXXX zo dňa 21.5.2008, vo všeobecných obchodných podmienkach CETELEM SLOVENSKO a.s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru v časti 5. Zabezpečenie pohľadávky z úveru, v bode III. 5-4 v znení:

„ Klient podpisom tejto zmluvy vyhlasuje, že v súlade s ustanovením § 401 ObZ predlžuje premlčaciu dobu všetkých práv vzniknutých Cetelemu voči nemu zo zmluvy, na obdobie 10 rokov od okamihu, kedy začala táto doba plynúť, toto vyhlásenie sa vzťahuje i na práva vzniknuté Cetelemu odstúpením od zmluvy.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou,

II. žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade z titulu primeraného finančného zadostučinenia sumu 200 EUR, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,

III. v prevyšujúcej časti žalobu z titulu zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia z a m i e t a ,

IV. v časti konania o určenie neprijateľných zmluvných podmienok p r i z n á
v a žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s

tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí,

V. v časti konania o zapltenie primeraného finančného zadosťučinenia p r i z n á
v a žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % z
priznanej sumy s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením,
po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou súdu elektronicky doručenu dňa 05.02.2020 navrhli žalobcovia, aby súd určil neprijateľnosť zmluvných podmienok tak, ako sú uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, a taktiež aby uložil žalovanému povinnosť zaplatiť im sumu 600 EUR z titulu primeraného finančného zadosťučinenia.

V rámci žaloby žalobcovia poukázali na to, že predmetná zmluva v časti C) kreditná karta obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a navyš je písaná malým, nečitateľným písmom. Uviedli, že sú toho názoru, že zmluvným ustanovením týkajúcim sa kreditnej karty im ako spotrebiteľom, ktorí žiadali o poskytnutie klasického úveru, bolo vnútené poskytnutie kontokorentného úveru, o ktorý nežiadali a nemali možnosť vylúčiť žiadosť o jeho poskytnutie (obdobne ako napr. pri vylúčení poistenia úveru v časti D) zmluvy) pričom prípadný kontokorentný úver, o ktorý mali žiadať v zmluve o poskytnutie spotrebiteľského úveru, nebol špecifikovaný ustanoveniami § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., a teda im bol vnútený produkt - úver, o ktorý nežiadali a v čase žiadosti nemali o podmienkach poskytnutia úveru zodpovedajúce informácie. Žalobcovia v tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/31/2013 zo dňa 14.11.2013, z ktorého okrem iného vyplýva:

„Žalovaný v priebehu konania tvrdil, že poskytol žalobcovi úver s úverovým rámcom vo výške 30.000,- Sk (995,82 EUR), pričom zmluvu o poskytnutí úveru v predmetnej výške, s uvedením jej podstatných náležitostí v zmysle citovaného ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nepredložil. V danom prípade teda možno jednoznačne súhlasiť so správnym záverom prvostupňového súdu o tom, že žalovaný okrem úkonu, ktorý bol v okamihu uzavretia zmluvy č. xxxxxxxxxxxxxx za účelom kúpy tovaru vo sfére záujmu žalobcu, vnútil žalobcovi aj iný úkon.

Konanie žalovaného tak malo vyvolať dojem, ako keby žalobcovi mal byť poskytnutý jeden úver, no vskutočnosti mali byť poskytnuté úver dva.

K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd konštatuje, že žalovaný nijako nepreukázal svoje tvrdenie, že by zmluva o revolvingovom úvere bola medzi účastníkmi, t. j. žalobcom a žalovaným, uzavretá platne. Len samotná okolnosť, že žalobca podpísal zmluvu o úvere č. xxxxxxxxxxxxxx neznamena, že došlo aj k platnému uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere. Zmluva o revolvingovom úvere totiž postráda akékoľvek náležitosti, ktoré pre takýto právny úkon zákon vyžaduje.

Žalovaný nijako nepreukázal opak toho, čo vyplýva z daného skutkového stavu, a to, že úmysel žalobcu bol získať iba úver na nákup spotrebiteľského úveru.

Inú vôľu žalobcu žalovaný nijako nepreukázal. Nepreukázal tak ani to, aby došlo k platnému uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere. Náležitosti pre platný právny úkon museli byť uzavreté písomne. Ďalšie prípadné ústne dojednania nemôžu neplatný právny úkon zmeniť na platný. Pri písomnom právnom úkone chýba vôľa žalobcu uzavrieť aj iný úver, ako úver na notebook.

K odvolacej námietke žalovaného je potrebné ešte dodať, že žiadny z príslušných právnych predpisov nezakazuje možnosť, aby na základe jednej písomnej úverovej zmluvy bolo dojednaných viacero úverov. Uvedené síce nie je vylúčené, avšak vo vzťahu ku každej z takto uzavretých zmlúv platí, že musí spĺňať zákonom stanovené náležitosti.

Vzhľadom na okolnosti danej veci, t. j. na spôsob, akým k „uzavretiu“ revolvingového úveru v danom prípade malo dôjsť, s tvrdením žalovaného, že dotknutá úverová zmluva spolu s úverovými zmluvnými podmienkami požiadavku formálnych a obsahových náležitostí spĺňa, nie je možné súhlasiť.

Vo vzťahu k uvedenému je právne bezvýznamným argument žalovaného, že zmluva o revolvingovom úvere je platnou a došlo aj k jej účinnosti, a to vzhľadom na to, že žalobca kartu aktivoval a čerpal z nej finančné prostriedky.

K uvedenému považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že vzhľadom na to, ako žalovaný pri uzavretí zmluvy postupoval, možno vyvodit' z jeho konania aj znaky nekalosti. Nekalé konanie v spoločenských vzťahoch, nevynímajúc občianskoprávne vzťahy, je v rozpore s dobrými mravmi, a ako také nemôže požívať právnu ochranu. V prejednávanej veci nepochybne ide o spotrebiteľský vzťah medzi účastníkmi

konania, kedy je zákonné poskytnúť spotrebiteľovi náležitú ochranu, čo predmetným rozhodnutím bolo zrealizované.

K odvolacej námietke žalovaného, že v predmetnej veci nie je daný naliehavý právny záujem, odvolací súd konštatuje, že táto odvoacia námietka je nedôvodná vzhľadom k tomu, že žalobca by mal splácať žalovanému úver a tento je neplatne uzavretý“.

Žalobcovia taktiež poukázali na to, že predmetná zmluva obsahuje aj ďalšiu neprijateľnú zmluvnú podmienku týkajúcu sa predĺženia premlčacej doby všetkých práv vzniknutých právnomu predchodcovi žalovaného voči spotrebiteľom na dobu 10 rokov od okamihu, kedy začala táto doba plynúť.

Touto žalobou si žalobcovia uplatnili aj primerané finančné zadostučinenie, ktoré má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má aj funkciu relutárnu. Prípustnosť tohto nároku žalobcovia odvodzujú z ustanovenia § 3 ods. 5, tretia veta, zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v spojení s § 298 ods. 2 CSP, z ktorého vyplýva možnosť priznania finančného zadostučinenia spotrebiteľovi aj v konaní, v ktorom sa spotrebiteľ domáha určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky a je v tejto časti konania úspešný. Žalobcovia si uplatnili primerané finančné zadostučinenie vo výške 600 EUR, keďže žalovaný používal v zmluve dve neprijateľné podmienky a za každú neprijateľnú podmienku požaduje sumu 300 EUR.

2. Žalovaný v rámci písomného vyjadrenia zo dňa 28.02.2020 k žalobe uviedol, že užívanie plnenia vyplývajúceho z revolvingového úveru je viazané výlučne na aktívne konanie žalobcu, ktoré spočíva v práve v použití kreditnej karty zo strany žalobcu. O tom okrem iného svedčí aj posledná veta ustanovenia zmluvy o spotrebnom úvere v časti C1), podľa ktorého „v prípade nečerpania peňažných prostriedkov z úverového rámca karty, nevzniká peňažný záväzok“. Vzhľadom k čomu je zrejme, že táto časť zmluvného vzťahu spočíva na výlučnej a dobrovoľnej vôľovej autonómii žalobcu, a preto v tomto ohľade nie je podľa názoru žalovaného naplnený predpoklad akéhokoľvek vzniku nerovnováhy medzi zmluvnými právami a povinnosťami. Žalovaný taktiež poukázal na to, že zo žaloby žalobcov nie je žiadnym spôsobom zrejme, či na jeho strane vôbec vznikol peňažný záväzok v súvislosti s revolvingovým úverom. V prípade, ak tomu tak nebolo (čo nemožno v tomto momente spoľahlivo a rozumne vylúčiť), je táto skutočnosť sama o sebe dôvodom pre zamietnutie žaloby pre jej nedôvodnosť z pohľadu akýchkoľvek reálnych účinkov smerom k žalobcom. Žalovaný taktiež vyjadril nesúhlas s primeraným finančným zadostučinením, keďže nie je zrejme, ako žalobcovia k výške tohto nároku dospeli. Taktiež poukázal na to, že z gramatického, ale aj teleologického výkladu ustanovenia § 5 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že nárok na primerané finančné zadostučinenie možno uplatniť za predpokladu, že spotrebiteľ svoje právo úspešne uplatní na súde, čo podľa názoru žalovaného znamená, že takýto postup je možný až po existencii právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré konštatuje porušenie práv spotrebiteľa. Zároveň žalovaný poukázal na to, že pri priznaní tohto nároku je potrebné vychádzať zo vzniknutej ujmy na strane toho, kto sa domáha priznania tohto primeraného zadostučinenia, t.j. existencia ujmy je imanentným predpokladom k tomu, aby mohlo vôbec byť o uplatňovanom finančnom zadostučinení rozhodované. V tejto súvislosti poukázal na to, že zo žaloby nevyplýva, aká ujma mala žalobcom vzniknúť. Vzhľadom na uvedené preto navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

3. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

4. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

5. Podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, zákona, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť

škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

6. Podľa § 298 ods. 1 CSP, súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa § 298 ods. 2 CSP, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

7. V súvislosti s ponukou revolvingového úveru, teda s textom zmluvy, z ktorého vyplýva, že spotrebiteľ žiada o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, nepochybne vyplýva, že táto časť C) zmluvy je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o klasickom spotrebiteľskom úvere, pričom z činnosti súdu je známe, že právny predchodca žalovaného pri všetkých zmluvách používal túto časť C) zmluvy bez ohľadu na to, či klient mal o poskytnutie takéhoto revolvingového úveru záujem. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že z textu zmluvy nevyplýva, aby spotrebiteľ mohol nejakým spôsobom odmietnuť túto „možnosť“ a pokiaľ žalovaný poukázal na to, že čerpanie finančných prostriedkov je výlučne na vôli spotrebiteľa, tak vylúčenie tejto časti zmluvy nie je na vôli spotrebiteľa, je to imanentnou časťou zmluvy, pričom z činnosti súdu je taktiež zrejmé, že právny predchodca žalovaného zasielal klientom kreditnú kartu, z ktorej mohli čerpať finančné prostriedky a už samotná skutočnosť, že klient si zobral spotrebiteľský úver, by mala u žalovaného vzbudiť dostatočný záver o tom, že spotrebiteľ nie je v priaznivej finančnej situácii a podľa názoru súdu takto žalovaný využíval finančnú závislosť spotrebiteľov, ktorým posielal kreditné karty s určitým úverovým rámcom, ktorý oni sa samozrejme pre nepriaznivú finančnú situáciu aj využívali, a takto sa dostali do dá sa povedať „začarovaného kruhu“, keďže revolving sa stále obnovoval a oni stále museli uhrádzať úrok, ktorý bol cca dvojnásobne vyšší, ako úrok pri klasickom spotrebiteľskom úvere. Nemožno teda prijať argumentáciu žalovaného v tom zmysle, že čerpanie finančných prostriedkov bolo výlučne na spotrebiteľovi, pričom súd má za to, že pokiaľ by dojednanie revolvingového úveru malo jednoznačne odrážať vôľu spotrebiteľa, tak bolo na mieste, aby žalovaný minimálne uzatváral dve samostatné zmluvy, jednu na klasický úver a jednu na revolvingový úver, kedy by už spotrebiteľ mohol zbystriť svoju pozornosť a zistiť, že sa v konečnom dôsledku jedná vlastne o dojednanie dvoch úverov v rámci jednej zmluvy, čo v danom prípade pri formulárovej zmluve nebolo podľa názoru súdu splnené. Súd má za to, že takéto dojednanie vytvára hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, keďže tomuto je skutočne vnútený okrem klasického úveru aj revolvingový úver za podmienok, ktoré nie sú v podstate bežnému spotrebiteľovi ani úplne jasné, pričom zaslaním kreditnej karty s návodom, ako je možné túto kartu využiť, žalovaný dostal spotrebiteľov do určitej finančnej závislosti, ktorá mohla trvať aj dlhé roky. Vzhľadom na uvedené preto súd žalobe v tejto časti vyhovel.

8. Rovnako súd vyhovel žalobe aj v časti týkajúcej sa neprijateľnej zmluvnej podmienky, na základe ktorej si žalovaný v podstate jednostranne predĺžil premlčaciu lehotu na obdobie 10 rokov, oproti všeobecnej premlčacej lehote podľa Občianskeho zákonníka v trvaní troch rokov, teda takto absurdne si predĺžil premlčaciu lehotu vo vzťahu k svojim pohľadávkam o 7 rokov, oproti štandardnej úprave, čo súd považuje za absolútne neakceptovateľné a jednoznačne spôsobujúcu nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa ohľadom premlčania jeho prípadných záväzkov. Preto súd žalobe vyhovel aj v tejto časti neprijateľnej zmluvnej podmienky.

9. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi, pričom nie je právne významné, či sa žalobkyňa aktívne v pôvodnom konaní domáhala svojich práv v procesnom postavení žalobcu, resp., či svoje práva uplatnila v rámci obrany, v procesnom postavení žalovaného. V tomto ohľade súd odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, z ktorého okrem iného vyplýva, že jediným predpokladom pre priznanie takéhoto nároku je, že spotrebiteľ sa na súde úspešne domohol svojich práv a nie je potrebné preukazovať, že spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, teda žalobcovia v danom prípade nemusia preukazovať existenciu a výšku vzniknutej ujmy. V tomto konaní žalobcovia na súde úspešne uplatnili porušenie svojich práv tým, že súd určil neprijateľné zmluvné podmienky, pričom v danom prípade sa nejedná o predčasné rozhodnutie s tým, že najprv by mal byť v jednom súdnom konaní spotrebiteľ úspešný a až následne by si mohol uplatniť právo na primerané finančné zadosťučinenie. Súd v tomto ohľade poukazuje na to, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, aby malo ísť až o následné konanie. Naopak, pokiaľ žalobcovia tvrdia, že došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, a preto si uplatňujú finančné zadosťučinenie, v prípade úspechu, teda, ak si úspešne uplatnia svoje právo, možno im zároveň priznať aj primerané finančné zadosťučinenie a v prípade nepreukázania tvrdeného porušenia, teda neúspechu spotrebiteľa, musí byť zákonite aj tento nárok zamietnutý (viď napr. rozsudok OS Brezno zo dňa 28.3.2018 pod sp. zn. 2Csp/7/2017 v spojení s rozsudkom KS v Banskej Bystrici zo dňa 11.6.2019 pod sp. zn. 14Co/106/2018; obdobne OS Dunajská Streda zo dňa 20.3.2018 pod sp. zn. 16C/30/2017 v spojení s rozsudkom KS v Trnave zo dňa 25.6.2019 pod sp. zn. 9Co/215/2018 a OS Žilina zo dňa 24.9.2015 pod sp. zn. 14C/295/2014 v spojení s rozsudkom KS v Žiline zo dňa 28.6.2016 pod sp. zn. 11Co/471/2015 a rozhodnutie NS SR zo dňa 30.1.2019 pod sp. zn. 6Cdo/127/2017).

11. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú Občiansky zákonník, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje.

12. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie nemožno vnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu súd považuje výšku priznaného finančného zadosťučinenia za primeranú s tým, že priznaním tejto sumy bude podľa názoru súdu naplnený aj účel predmetného ustanovenia z hľadiska odškodnenia žalobcov z titulu ich zadosťučinenia a zároveň je naplnená aj jeho výchovná funkcia tým, že priznanie takéhoto nároku bude na žalovaného vyplývať tak, aby v budúcnosti v zmluvách nepoužíval neprijateľné zmluvné podmienky. Súd považuje sumu 200 EUR za primeranú s ohľadom na konkrétny obsah predmetných podmienok, ako aj to, že finančné zadosťučinenie má byť skutočne primerané a súd má za to, že určená výška odzrkadľuje všetky vyššie uvedené kritéria, preto žalobu v tejto časti nad sumu 200 EUR zamietol.

13. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. O trovách konania súd rozhodol na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení, pričom v konaní boli uplatnené dva samostatné nároky, a to určenie neprijateľných zmluvných podmienok a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. V časti konania o určenie neprijateľných zmluvných podmienok boli žalobcovia v celom rozsahu úspešní, preto im súd priznal nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. V časti konania o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, súd s poukazom na výklad a prax súdov týkajúcich sa konaní, v ktorých výška priznaného nároku závisí od úvahy súdu, rozhodol tak, že žalobcom priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, avšak iba z prisúdenej sumy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).